

Látnivalók

A Móra Ferenc Múzeum kiállításai (Roosevelt tér 1-3.): Lucs-képgyűjtemény, Patikakiállítás, Móra-émlékszoza. A természet-tudományi gyűjteményünk

legjobb darabjai, Vinkler László grafikái. Fekete Ház (Somogyi u. 13.): Céhek, céhemlékek Csongrád megyében, Bálint Sándor-émlékiállítás, Vihart aratva... Buday György élete és művei. Szegedi Vár (Móra-park): Szeged múltja, jelene, jövője...

Varga Mátyás színház-történeti kiállítása (Bécsi krt. 11/A).

Ifj. Lele József néprajzi gyűjteménye (Szeged-Tápe, Vártó u. 4.).

Kass Galéria (Vár u. 7.):

Kass János grafikái, John Halas kiállítása.

Horváth Mihály utcai Képtár: Szegedi Képzőművészek nyári tárlata.

JATE-aula (Dugonics téri egyetem): A szocialista irrealizmus gyöngyszemei II., avagy, talált tárgyak egy letűnt korból.

Bartók Művelődési Központ, B Galéria: Kalmár Márton szobrászművész kiállítása.

Bálint István vajdasági festőművész kiállítása az ifjúsági házban.

Beatnik piknik

„Töltsön egy hurkát kedvenceivel”

Ez a hurka, alaptanulmány, egy óránál tovább tartott, azaz a töltelék kicsordult a bélésből. Hogy kinek, melyik hurka a kedvence? Ez mindenkinek a szája ízére bízandó; véres, májas, „Bonzos”. A töltelékben szerepelt vasárnap este az újszegedi színpadon: Bródy János, az Új P.R.T., az Atléta trió tagjai: Boncz Géza, Lehr Ferenc és Fogarasi János.

A sötétség teljes beállta után Boncz Géza felvezető konferansziéjában már a legelső műsorszámhoz a „meglepetés” szót használta, amely szó Bródy János személyes, gitárral együtt értendő mivoltát takarta.

Mikor Bródy színpadra lépett, a lelátó telis-tele tömve nézőkkel, úgyhogy egy kalapáccsal nem lehetett volna köztük elejteni. Az egykori Illés-zenekar tagja, gitáron kísérve saját magát, előbb mélyen a filléres emlékek táskájába nyúlt, honnan poros rongybabát, rég kinyílt céllövődés műanyag virágot emelt elő, dalolva. A számok között igen jókat poénkodott, főképp a kiskacsáról szóló számmal, melyben jócskán „meghátogtatta” a közönséget, akadtak basszus és sztahanovista kacskák is. Bródy jelenését a Sárika egy kicsikét butácska... ismert „melódijával” zárta.

Az est második részében az Új P.R.T.

együtt (Kelemen István, Kőszegi Mátyás, Kréter Károly, Rakovics István) zengte be a levegőt, három gitár és „egy dob” segítségével. Saját, igencsak utánérzésektől fűtött szerzeményeiken kívül, amit persze ők sem tagadtak, játszottak Chuck Berry-, Carlos Santana-, Fats Domino- és Elvis Presley-slagereket is. A latin-amerikai zenékből szépen hiányoztak a speciális effektek, amit ugyan pótolni látszott a profi gitárjáték. A számok inkább az ifjabbak szívét melengették, de szép számmal akadtak koros, illetve már kortalannak számító nézők is, akik a gitárszólók nyomán elképedve hagyták el a színhelyet.

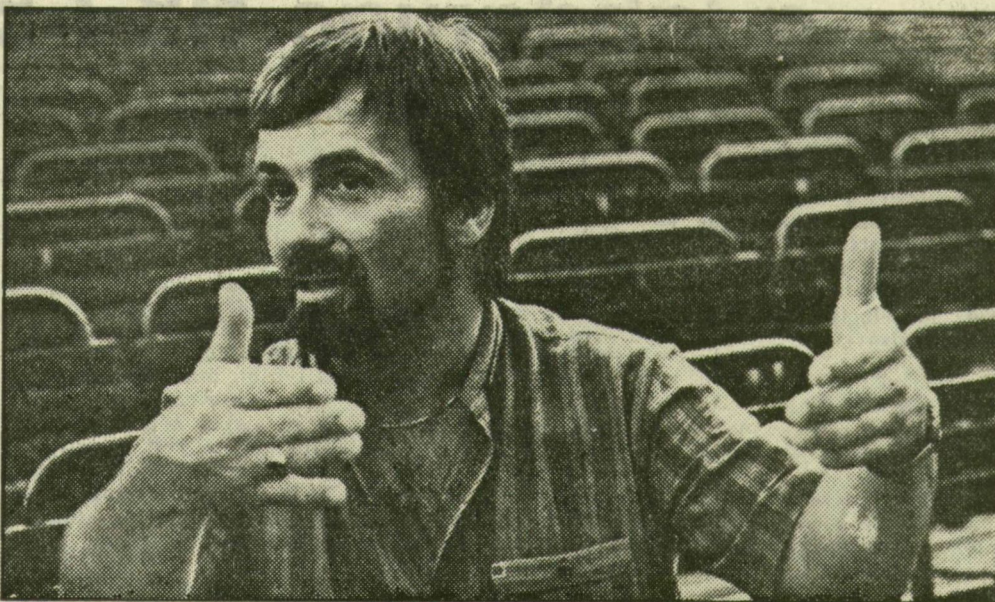
Záróakkordként Boncz Géza és Lehr Ferenc „komédiái” következtek; melyben Fogarasi János segédkezett a billentyűk mellett. A közönség jól mulatott a Lehr-paródiákon, de mindvégig „kiszáboros” levegő járta át a számokat. Igazi izgalmat Boncz Hírek című magánszáma jelentett, olyan igazi rádiókabarés színvonalon.

Megjegyzendő még, hogy a Beatnik piknik cím jó néhány évvel ezelőtti hangulatot ígért, mikor is még a „bitnik” szó hallatán valami fergeteges közösségi érzés hatott át egyes szíveket, másokban viszont a szünyogcsipést követő viszketőséghez hasonló ellenszenvet váltott ki. Itt azonban lement a műsor, és hazamentek a legények.

P. Sz.

Beszélgetés a karmesterrel

Kinél van a tempó?

MOST, SZEGEDEN SZÓLAL MEG ELŐSZÖR ISTVÁN ROCKOPERÁJA ÉLŐ ZENÉVEL. ERRŐL BESZÉLGETÜNK A VASÁRNAP ESTI PRÓBAIDŐBŐL LECSENT NÉHÁNY PERCBEN MAKLÁRY LÁSZLÓVAL, A FŐVÁROSI OPERETTSHÍZHÁZ ZENEIGAZGATÓJÁVAL, AKI A SZEGEDI BEMUTATÓ DIRIGENSE.

— A '83-as királydombi, a szegedi bemutató és a Nemzeti Színház hosszú sorozata után nekem, a zenészeknek nagyon fontos esemény, hogy előben szólal meg a darab.

— Korábban nem volt erre lehetőség?

— A királydombi időkben talán nem is állt volna rendelkezésünkre az a technika, amivel az élő hangzásból adódó feladatokat megoldhattuk volna. Valami jótékony kielégítetlenség azonban benne maradt a közreműködő zenészekben, énekesekben, meg persze bennem, a karmesterben is, mert ugyan jó dolog a stúdiómunka is, csak hogy az igazi kihívást az életszerűség adja. A konzerv ugye nem frissen főtt.

— Hogyan sikerült megszervezni az élő hangzást?

— A múlt év szeptemberében a Pastoral zenekar

egy Sipke nevű kisközségben megszólaltatta a darabot. Koncertjellegű bemutató volt, igen jól sikerült, ez adta a bátorságot Szörényi-éknek a rockopera ilyen hatalmas térben történő élő bemutatására.

Már most így természetesen újabb feladatokkal számolhattunk. A színészekkel nincs baj, ők számtalanszor elénekeltek szerepüket, ellenben ez a hatalmas tér, a

színpadtól a keverőpultig, sőt azon tovább, amit be kell zenélnünk, igen nagy kihívást jelent. Ráadásul mindössze két napot kapunk zenekari próbára, ami roppant kevés. Hétfőn és kedden is éjjel kettőig dolgozunk... Az élő zenénél nagyobb a felelősség és a rizikó, ugyanakkor nagyobb szenvedélyeket korbácsolhat a színpadon és a nézőtérén egyaránt. Ebből pedig más nem következhet, minthogy jobbnak kell lennünk, mint bármely eddigi „István-előadás”. A tempó a kezünkben van.

Dal.

Próbadialógusok

— Hová álljak?
— Feró elejére.
Valaki hülyéskedik: „Feró, végére!”
— Zene elejére álltál?
— Réka-nóta végére álltunk!
— Jaj!

— Majd a Tata megmondja, hogy melyik az a zenei pont!

Fontoskodó statisztalánykák beszélgetnek a szünetben:

— Ilyen napja van.
— Milyen napja van?!!
— Szar napja van.
— Nekem is szar napom van, de nem szoktam így hangoskodni...

— Lányok, amikor meghalljátok ezt a zajt, hogy a fiúk jönnek befelé, úgy ugrotok föl, mint akit a bolha megcsipett!

— Két úrhölgy jöjjön föl! Zsuzsi gyerek, Ági gyerek! Papok, kifelé! Ne rohanj! Lassú vonulás.

— Figyeljél, figyeljél! Jobb oldalról figyeljél! Állati jól érzitek magatokat, közben meg megy a drága idő.

— Majd Matyi int, és jönnek a papok. Adjál kakaót! Indulj be!

— De sokat beszél! Csss! Ne védjed! Tessék letérdelni! Féltérdre! A jobbra! Az a féltérdr.

— Gyertek be! Ne rohanjatok! Lassan. De fussatok azért. Megvárjuk, amíg megtörlük a fenekét. Egyébként nem is kell annyira futni, mert van bőven idő...

— Állj! Állj! Állj meg! Na. Nem a zenével...

— Gyertek előrébb, mert ráragadtok a papokra!

— Tessék figyelni rám, gyerekek! Egyben állapodjunk meg. Lehetetlen, hogy nem figyeltek. Tiszteljétek már meg annyira ezt a produkciót, hogy három hét próba után ezt a másfél órás játékot jól eljátsszunk!

— Menjünk vissza, gyerekek! István nem tud elrepülni innen! Nem rúghatjátok föl!

— Állj meg! Gyerünk vissza, mindenki! Megkértem a tisztelt statisztériát, hogy lassú vonulás legyen. Amíg az utolsó ember a színpadon van, tessék viselkedni! Kivonult egy horda...

— Bálint! Hol a frászban vagy, kisfiam!

— Statiszta urak, jöjjenek be! Állj meg! Nem jó. Vissza!

És így tovább, egészen a főpróbáig, hogy azután megláthassuk a várva várt, csiszolt, összehangolt, nagy produkciót: az előadást.

Összegyűjtötte:

Sebők Lili

Premier előtt

Rendhagyó bemutatóra készül a szegedi szabadtéri színpad. Bár Szegeden évekkel ezelőtt már bemutatták Szörényi Levente és Bródy János első magyar rockoperáját, az István, a királyt, a mostani két előadás teljesen eredeti lesz abban az értelemben, hogy az énekhangok tulajdonosai az illető szerepek tulajdonosai is lesznek. Akárcsak az ősbemutató, Varga Miklós lesz István, Sebestyén Márta pedig Koppány lánya, Réka.

Hogy Koltay Gábor rendező és Novák Ferenc koreográfus mekkora munka előtt áll, azt 16-áig, az első előadás időpontjáig bárki megtekintheti a Dóm téri próbákon.

A szabadtéri amúgy is külön műfaj, főleg a hatalmas szegedi színpadon, ahol minden részletre figyelni kell; itt nem lehet alibizni sem a mozgásban, sem a beállításban, mert hamar „felborul” a tér. A mostani bemutatót látványosabbá és vonzóbbá teszi, hogy nem play back-ról szól majd a zene, hanem „élő adásban”. Külön szerep jut hát az énekpróbákon a szerzőpárosnak is, viszont az előadás szempontjából ez így sokkal hálásabb.

Képeinken a produkció részleteit beszélük meg az alkotók és szereplők.

